

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ 'Ιουλίου Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — Πέτρου Δελκούρ:
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — Η ΓΛΩΣΣΑ
ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, περὶ κὸν διήγημα.

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΗΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Εὔρον ἐν τῇ ὁδῷ Πενθιέβρ μικρὰν κα-
τοικίαν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Ὁ Λουβὲν
προεπλήρωσεν ἐξ ἡμέρας, ἐνοικίασεν ἐπι-
πλα ἕκ τινος γείτονος ἐπιπλοπώλου, καὶ
μετὰ τινος ὄρας ὁ Λαυρέντιος ἐνεκατε-
στάθη ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ὑπὸ
τὸ ὄνομα Λέων Κροασιλιᾶ.

Ὁ Λουβὲν, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ, τῷ συνέ-
στησε πολλὰ καὶ ἠύχθη ἐυδωσὶν τῆς
ἐπιχειρήσεως. Ἀπερχόμενος εἶπεν αὐτῷ
δι' ὄφους μελαγχολικοῦ:

— Χαῖρε, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ... ἀνα-
πάσου τώρα... εἶσαι εὐτυχημένος!...
ἐγὼ πηγαίνω... Ὁ δὲ ξανακιδωθῶμε αὔριον,
ἂν δὲν σκοτωθῶ ἀπόψε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὄντως, ἐσκόπει νὰ
κατέλθῃ ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς κατοικί-
ας του εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Μαριέττας,
ἣν δὲ διὰ τοῦτο λίαν ἀνήσυχος, καὶ ἐνῶ
ἐπορεύετο πρὸς τὴν ὁδὸν Προαστείου Πο-
ασονιέ, ἐσκέπτετο πῶς νὰ καταστήσῃ
τὴν κατάβασιν ἥττον κινδυνώδη.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του ἤρ-
ξατο μετὰ λεπτομερείας καὶ βραδέως πα-
ρασκευάζων τὰ τῆς καταβάσεως. Ἐλαβε
τεμάχιον κηροῦ δι' ἀποτυπώματα, ἐμα-
λάκυνεν αὐτὸν διὰ τῆς μαλάξεως καὶ τὸν
διήρπασεν εἰς δωδεκάδα τεμαχίων, ἅτινα
ἐπλασεν ἐν εἰδει σφαιρῶν καὶ ἔθηκεν ἐν
τοῖς θυλακίοις του ἔλαβεν εἶτα κλίμακα
ἐκ μεταλλῆς, ἣν ἐπεθεώρησε μετὰ προσο-
χῆς, ἵνα πεισθῇ περὶ τῆς στερεότητος
αὐτῆς.

Ἐσθεσε τὸ κηρίον καὶ ἠνέφξε τὸ πα-
ράθυρον. Ἀμυδρὸν φῶς, ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ
δωματίου τῆς Μαριέττας ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου, τῷ ἐδήλου ὅτι ἐκείνη ἤγρύπνει. Ἡ-

θελε νὰ καλέσῃ αὐτήν, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι
κατ' οὐδὲν αὐτὴ θὰ τὸν ἐβοήθει, τὸν αν-
τίον δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε, φοβουμένη πτώ-
σιν.

Ἐκ τοῦ κατωτέρου τῆς κλίμακος ταύ-
της ἄκρου, ἐκρέμαντο δύο βάρη σιδηρᾶ.
Δι' ἀλλεπαλλήλων κινήσεων ἐξεσπενδό-
νισε τὸ ἄκρον τοῦτο εἰς τὸν ἐξώστην, τὸ
δ' ἕτερον ἄκρον προσέδεσε στερεῶς εἰς τὸ
παραθύρον του. Διεσκέλισε τότε περιδεῆς
τὸ παράθυρον καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη
ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς μεταξίνης κλίμα-
κος. Τρέμων καὶ ἰλιγγιῶν ἤρξατο κατερ-
χόμενος βιαίως. Αἴφνης ὅμως τὸ ἕτερον
τῶν σιδηρῶν βαρῶν ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τοῦ
ἐξώστου καὶ ἡ κλίμαξ ἐστράφη κατὰ τὸ
ἦμισυ. Μόλις ἠδυνήθη ὁ Λουβὲν νὰ συγ-
κρατηθῇ... Ἡ θέσις του ἦν φοβερά. Πῶς
θὰ κατήρχετο ἡδὴ διὰ τῆς χαλαρωθείσης
ἐκείνης κλίμακος;

Ἐν μόνον τῷ ὑπελείπετο μέσον σωτη-
ρίας. Νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πλευροῦ
τοῦ ἔτι τεταμένου τῆς κλίμακος καὶ νὰ
ὀλισθήσῃ συσπειρωμένος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἐδοκίμασεν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κίνησις
ἤρκεσε ν' ἀποσπάσῃ καὶ τὸ ἕτερον σιδη-
ροῦν βᾶρος, ὁ δὲ ἀτυχὴς Λουβὲν εὐρέθη
αἰωρούμενος ἐν τῷ κενῷ ὡς ἀράχνη.

ΙΖ'

Ἀκούσασα τὴν κραυγὴν, ἣν ἀφῆκεν ὁ
Λουβὲν, ἡ Μαριέττα ἠνέφξε τὸ παράθυ-
ρον καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Κατε-
πλάγη ἰδοῦσα εἰς τοιαύτην θέσιν τὸν ἐ-
ραστήν της.

— Πῶς!... σεῖς, κύριε Κροασιλιᾶ; ἡ-
ρώτησε.

— Κάμε γρήγορα, βοήθησέ με! εἶπεν
ὁ Λουβὲν. Βοήθησέ με νὰ πατήσω εἰς τὸ
μακαλόν, μὰ γρήγορα.

Ἡ Μαριέττα ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὸ
δωματίον της, ἀπέσπασεν ἐν τῶν παρα-
πετασμάτων καὶ ἔρριψε τῷ Λουβὲν τὸ ἐν
ἄκρον αὐτοῦ, ὅπερ ἐκεῖνος ἤρπασε.

— Καλὰ, τράβα με τώρα, εἶπεν.
Ἡ Μαριέττα ὑπήκουσεν. Ἡ κλίμαξ ἐ-

πλησίασε κατὰ μικρὸν πρὸς τὸν ἐξώστην...
Μόλις εἶδε τὸν Λουβὲν ἀρκούντως πλη-
σίον, ἡ εὐρωστος κόρη ἐνηγκαλίσθη αὐ-
τὸν καὶ τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Τέλος πάντων! ἐψιθύρισε ἐκεῖνος
ιδὼν ὅτι ἐσώθη.

Ἀλλ' ἡ συγκίνησις εἶχε καταβάλλει αὐ-
τόν. Αἱ κινήμαί του ἐκάμφθησαν καὶ ἐγο-
νυπέτησε πρὸ τῆς Μαριέττας. Ἐκείνη ἔ-
κυψε προσπαθοῦσα νὰ τὸν ζωογονήσῃ.

— Ὅχι, ἀφῆσέ με, εἶπεν ὁ Λουβὲν
διὰ θωπευτικῆς φωνῆς, καλὰ εἶμαι ἐδῶ...
εἰς τὰ πόδια σου!

Τοῦ κινδύνου παρελθόντος, δὲν ἐσκέ-
πτετο εἰμὴ τὴν ἐπιχειρήσιν του.

— Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι με ἐκθέτετε δὲν σὲ
ἐμπόδιση; ἠρώτησεν ἡ Μαριέττα.

— Ἀλήθεια, κακὰ ἔκαμα, συγχώ-
ρεσέ με.

— Ἀν μᾶς συνελάβανον εἰς τὸ μπαλ-
κόνι θὰ ἦτο πολὺ δυσάρεστον.

— Ἐχεις δίκαιον! εἶπεν ὁ Λουβὲν ἐ-
γειρόμενος, ἄς ἔμβουε μέσα.

— Πῶς! εἰς τὸ δωμάτιόν μου...

— Διάβολο! αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρό-
πος διὰ νὰ μὴ μᾶς ἴδουν ἀπ' ἔξω.

Ἐδέησε νὰ ὑπακούσῃ ἡ Μαριέττα. Δὲν
μετενόησεν ἄλλως τε, διότι ὁ Λουβὲν τῇ
προσηνέχθη μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τῶν τρυφερῶν ἐ-
κείνων διαχύσεων, δὲν ἐλησμόνησε τὸν
σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του. Διὰ τοῦτο
ἐπιτηδεῖας ἐρωτῶν ἔμαθε παρὰ τῆς Μα-
ριέττας ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν σχεδὸν ἀκατοίκητον.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ συνήθεια, εἶπεν ἡ Μα-
ριέττα. Ὁ κύριος Ἐμερῦ, ἀπ' ὅτου ἐμά-
λωσε με τὴν οἰκογένειάν του, δὲν ἔρχεται
πλέον εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ κύριος, ἡ κυρία
καὶ ἡ δεσποινὶς ἀνεχώρησαν ἀπόψε διὰ
Πυτῶ μετὰ τὰς δύο θαλαμηπόλους. Οἱ
ἄλλοι ὑπνέταται καὶ ὁ ἀμαξηλάτης κοι-
μῶνται εἰς τὸ περίπτερον δεξιὰ εἰς τὴν
αὐλήν. Τὴν οἰκίαν τὴν φυλάττομεν ἐγὼ
καὶ ὁ Γουλιέλμος...

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Γουλιέλμος; ἡ-
ρώτησεν ὁ Λουβὲν.

— Ὑπνρέτης τοῦ γραφείου κοιμάται εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου εἶνε τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Δὲν ἐμβαίνει ποτὲ εἰς αὐτὴ τὴν κάμαρα;

— Ἄ! κύριε Κροασιλιά...

— Καλά. Τότε δὲν ἔχομε φόβο ἐδῶ.

Τοῦτο ἦν τόσῳ προφανές, ὥστε ἡδύναντο ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ μέγαρον, ὃ δὲ Λουβὲν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην.

Ἡ Μαριέττα ἠρνήθη κατ'ἀρχάς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπέμενε, ἐπέστη· ἤθελεν ἄλλως τε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πλουσίαν κατοικίαν, ἐν ἣ διητᾶτο.

Προηγῆθη λοιπὸν τοῦ Λουβὲν φωτίζουσα· διέτρεξε δὲ μετ' αὐτοῦ τὰ διάφορα μέρη τοῦ μεγάρου. Ἐκεῖνος παρετήρει τὰ πάντα καὶ ἐφαίνετο ἐκπληττόμενος.

— Τί ὥραία! ἔλεγε λαμβάνων κρυφίως διὰ κηροῦ ἀποτύπωμα κλειθροῦ.

Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουσά:

— Προσέξατε, εἶπεν ἡ Μαριέττα, βλέπουσα αὐτὸν πλησιάζοντα πρὸς τὴν θύραν, ὃ Γουλιέλμος δὲν εἶνε μακρὰν καὶ δυνατὸν νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Μπᾶ! πιστεύεις... Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Λουβὲν λαμβάνων νέον ἀποτύπωμα ἄς φύγωμε.

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐνθα ἡ Μαριέττα τῷ ἐπέδειξε τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Σουσά.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Λουβὲν· πῶς ἤθελα ἡ κυρία Κροασιλιά νὰ ἔχῃ μία τέτοια κατοικία.

— ὦ! κύριε Κροασιλιά...

— Ὅχι μὲ τόσο λουσο, εἶπεν ὁ Λουβὲν στεναζών, αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ βέβαια... Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια ἀνάπαυσι...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Αἴφνης ἀνεσκίρτησαν· ἤκουσαν ἀνοιγομένης καὶ πάλιν κλειομένης τᾶς θύρας τοῦ μεγάρου. Συγχρόνως δὲ ἤκουσθησαν αἱ φωναὶ τῆς κυρίας Σουσά καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς!... ἐχάθημεν! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέττα.

— Ἄς φύγωμε γρήγορα! εἶπεν ὁ Λουβὲν.

— Ἀδύνατον... Ἐρχονται καὶ θὰ τὰς ἀπαντήσωμεν.

— Τότε κρύψε με κάπου.

— Ἰδού, ἐδῶ... εἶπεν ἡ Μαριέττα.

Καὶ ὤθησεν αὐτὸν εἰς τι καλλωπιστήριον, οὗτινος ἐκλείσει τὴν θύραν.

Ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ Αἰμιλία εἰσήλθον.

— Πῶς! σὺ ἐδῶ, Μαριέττα, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά ἐκπληκτος.

Ἡ Μαριέττα ἡδυνήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

— Ναί, κυρία, εἶπε· πρὶν κοιμηθῶ ἤλθον νὰ ρίψω βλέμμα εἰς τὰ δωμάτια σας.

— Μήπως εἶδες ἢ ἤκουσές τι ἔκτακτον;

— ὦ! ὄχι, κυρία... τίποτε· ἀλλ' ἔχω τοιαύτην συνήθειαν, ὅταν εἶμαι μόνη εἰς τὸ μέγαρον, διὰ νὰ ἡσυχάζω.

— Καλά· ἀφῆσέ μας καὶ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Μαριέττα ἀπῆλθεν, ἡ δὲ κυρία Σουσά ἐκλείσθη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ θέσις τοῦ Λουβὲν ἦν κρίσιμος· εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἡδύναντο νὰ τὸν ἀνακαλύψωσιν ἐν τῷ καλλωπιστήριῳ. Ἐπειράθη ψάξωσιν νὰ φύγῃ καὶ εὗρεν εἰς τὸ βάθος θύραν τινά· ἀλλ' ἦτο κλεισμένη, ἡ δὲ κλεῖς ἦν ἐξωθεν. Ἡναγκασμένος λοιπὸν νὰ μὲνῃ ἐκεῖ, ἠκροᾶτο τῆς συνδιαλέξεως τῆς κυρίας Σουσά καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ ἀπότομος ἐπάνοδος αὐτῶν ἐν Παρισίοις προεκήθη ἐξ ἔριδος, ἐπελθούσης μεταξὺ τοῦ Σουσά καὶ τῆς συζύγου του διὰ τὸν Ἐμερῦ. Ὁ Σουσά εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ὑπεχώρῃ πλέον, ἐνῶ ἡ κυρία, τουναντίον, ἤθελε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσι μὲ καλὸν τρόπον. Μετὰ πολλὰς φιλονεικίας καὶ ἀντεγκλήσεις ἡ κυρία Σουσά ἀνέκραξεν ὅτι ἡ ἀνατροπὴ καὶ τὸ παραδειγμα, ἅτινα ἔλαβεν ὁ Ἐμερῦ παρὰ τοῦ πατρὸς του κατέστρεψαν αὐτόν. Ὁ κύριος Σουσά ὠργίσθη διὰ τοῦτο, ἡ δὲ σύζυγός του ἀπῆλθε τοῦ Πυτῶ ἀνακράζουσα τῇ θυγατρὶ τῆς:

— Αἰμιλία, θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου!

Ἡ Αἰμιλία ἠκολούθησεν αὐτήν, πεπεισμένη καὶ αὐτὴ ὅτι διὰ τῆς αὐστηρότητος οὐδὲν θὰ ἐπῆρχετο καλὸν ἀποτέλεσμα.

Ἡδὴ συνεζήτησαν ἡ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς διὰ τίνων μέσων θὰ ἐπανέφερον τὸν Ἐμερῦ· τὸ μέρος δὲ τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως τῶν ἐνδιέφερε τὸν Λουβὲν, ὅστις ἐλησμόνησε τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἦν ἐκτεθειμένος.

Ἀπεφάνθη τὴν ἐπαύριον νὰ μεταβῇ ἡ Αἰμιλία εἰς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· αἱ παρακλήσεις τῆς θὰ συνεχίσουν αὐτὸν περισσότερο ἢ αἱ παρατηρήσεις καὶ ἡ αὐστηρότης.

— Ἐπειδὴ δὲ ἔχει ἐπείγοντα χρέη, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, θὰ τῷ δώσω τὰς οἰκονομίας μου.

— Προσφιλὴ μου κόρη!... θὰ σοὶ δώσω καὶ τὰς ἰδικὰς μου, εἶπεν ἡ κυρία Σουσά. Περιμένε...

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη πρὸς τὸ καλλωπιστήριον, οὗτινος ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Λουβὲν μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυβῇ ὀπισθεν κρεμασμένων ἱματίων. Ἡ κυρία Σουσά διήλθε παρ' αὐτῷ, ἤνοιξε συρτάριόν τι, ἐνθα ἔλαβε ταχέως πράγμα τι καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἰδού, εἶπεν ἐγχειρίζουσα τῇ Αἰμιλίᾳ τὰ χρήματα, ἅτινα ἐκ τοῦ συρταρίου εἶχε λάβει· δὲν εἶνε πολλά, εἶμαι ὅμως βεβαία, ὅτι αὐριον θὰ ἔλθῃ νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι ἔχει καλὴν καρδίαν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐχωρίσθησαν, μεθ' ὃ ὁ λαμπτήρ ἐσβέσθη. Ἡμίσεια παρῆλθεν ὥρα, καθ' ἣν ὁ Λουβὲν ἐσκέπτετο ἂν ἡ κυρία Σουσά ἀπεκοιμήθη καὶ ἂν τῷ ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ. Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν ἐν τῷ βαθεῖ θύραν τοῦ καλλωπιστήριου.

Ἐφοβήθη μήπως ἄλλος τις εἰσῆρχετο ἐκεῖ, ἀλλὰ ταχέως καθύσχεσε φωνῇ γλυκεῖα ἐκάλει αὐτὸν διὰ τῆς κλειδαριάς:

— Κύριε Κροασιλιά!

— Ἡ Μαριέττα, ἐψιθύρῃσεν... ὦ, ἡ λατρευτὴ μου κόρη!

Εἰσήγαγε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ συρτάριον τῶν οἰκονομιῶν τῆς κυρίας Σουσά, ἀφῆρσεν ἐν λησμονηθὲν ὑπ' αὐτῆς χαρτονομίσμα καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν μικρὰν θύραν:

— Εἶσαι σὺ, Μαριέττα; ἠρώτησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου· κάμε γρήγορα, ἐλευθέρωσέ με.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐνηγκαλιζέτο τῇ Μαριέτταν. Ἴσως τὴν ἠγάπα ὀλίγον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ἀνῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, εἶτα δ' ἐκείθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ διάστημα τοῦτο διέτρεξεν ἤδη ἀκινδύνως, χάρις τῇ Μαριέττα, ἥτις ἐκράτει στερεῶς τὰ δύο σιδηρὰ βάρη τῆς μεταξίνης κλίμακος.

— Χαίρε, ἀγγελέ μου! εἶπεν ὁ Λουβὲν ἀποσύρων τὴν κλίμακα αὐτοῦ.

— Χαίρετε, κύριε Κροασιλιά, εἶπεν ἡ Μαριέττα· σὲ παρακαλῶ ὅμως, τοῦ λοιποῦ, νὰ μὴ κάμνετε τοιαύτας ἀφροσύνας!

Ὁ Λουβὲν ἐκλείσει τὸ παράθυρόν του, εὐτυχῆς ὅτι ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἐγραψε δύο λέξεις εἰς τὸν Λαυρέντιον, διὰ νὰ πληροφορήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων, καὶ νὰ τῷ ὑποδείξῃ τὰ μέσα, ὅπως ἀποφύγῃ συμφιλίωσιν τοῦ Ἐμερῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔδωκε τῷ θυρωρῷ, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ φέρῃ τὴν πρωίαν εἰς τὴν ὁδὸν Πενθιέβρ, μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἵνα κατακλιθῇ εὐχαριστημένος, ὅτι ἐπωφελῶς διήνυσεν τὴν ἐσπέραν του.

ΙΗ'

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ Αἰμιλία μετέβησαν ἐφ' ἀμαξίης εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

Ἡ Αἰμιλία κατῆλθε μόνη τῆς ἀμαξίης, διήλθε τὴν ὁδὸν, εἰσήλθεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 11 οἰκίαν καὶ ἐζήτησε τὸν κύριον Ἐμερῦ Σουσά.

Εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

Συγκεκρινημένη ἀνῆλθε τρία πατώματα καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ἀλλ' ἡ οἰκία ἐκείνη εἶχε, μεταξὺ τῶν ἰσογειῶν καὶ τοῦ πρώτου πατώματος, διάμεσον πάτωμα, ὅπερ ἡ Αἰμιλία δὲν παρετήρησεν. Ὁ Ἐμερῦ κατόκει ἐν πάτωμα ὑψηλότερα, ἀνωθεν τῆς κατοικίας τῆς ἐρωμένης του.

Εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος αὐτὴ ἡ Πουλχερία ἐσπευσε ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν.

Ἡ Αἰμιλία ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Ὁ κύριος Ἐμερῦ Σουσά; ἠρώτησε κάπως τεταραγμένη.

— Εἶνε ἐδῶ, δεσποινίς.

— Ἀλλὰ... εἰσθε βεβαία;

— Βεβασιότατη. Εἰσέλθετε, εἶνε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Αἰμιλία, διστασάσα ἐπὶ μικρόν, εἰσ-
ἤλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔνθα
οὐδεὶς ὑπῆρχεν. Ἐστράφη πρὸς τὴν Πουλ-
χερίαν, ἀλλ' αὐτὴ θυροβωδῶς γελῶσα ἐρ-
ρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξε, δεσποινὶς Σου-
σά, εἶμαι κατευχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπι-
σκέψεώς σας!

Ἡ Αἰμιλία ἀνεσκίρτησεν ἀκούσασα
προφερόμενον τ' ὄνομά της.

— Πῶς! εἶπεν ὠχρῶσα, μὲ γνωρί-
ζετε;

— Βεβαίως σας γνωρίζω, υπέλαβεν ἡ
Πουλχερία, ἥς ἡ ζηλοτυπία ἐξηγέρθη σφο-
δρωτάτη. Ἐκπλήττεσθε; Ἐν τούτοις εἶνε
φυσικόν, ἀφοῦ εἶμαι ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀδελ-
φοῦ, νὰ γνωρίζω τὴν ἀδελφήν...

Ἡ Αἰμιλία ἠτένισε τὴν Πουλχερίαν
περιφρονητικῶς.

— Δὲν σας ἀρέσκει φαίνεται αὐτό, ἐξ-
ηκολούθησεν αὐτὴ, λυποῦμαι πολὺ; ἀλλὰ
ἢ οὕτως ἢ ἄλλως εἶσαι σχεδὸν γυναικα-
δέλφη μου, ἀγαπητὴ δεσποινὶς... ἐξ ἀρι-
στερῶς χειρός... ἀλλὰ τί σημαίνει, εἴμε-
θα πάντοτε συγγενεῖς... ὥστε μὴ μοῦ κά-
μνετε τὴν υπερήφανον... Ἐλα! κάμετέ
μοι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ καθήσετε πλη-
σίον μου.

Ἡ δεσποινὶς Σουσα τρέμουσα καὶ ἔμ-
πλεως ὀργῆς ἐκινήθη ἐν' ἀπέλθῃ. Ἄλλ' ἡ
Πουλχερία ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ τῇ ἐκώ-
λυσε τὴν διάβασιν.

— Ἄ! ὄχι! εἶπε δι' ὕφους σχεδὸν ἀ-
πειλητικῶς, δὲν θὰ φύγετε τοιουτοτρό-
πως. Πρέπει νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον.
Μεῖναιτε...

— Ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω... ἄλλως θὰ
καλέσω εἰς βοήθειαν, εἶπεν ἡ Αἰμιλία πει-
ρωμένη νὰ φύγῃ.

— Φωνάζατε ὅσον θέλετε, ἀπήντησεν
ἡ Πουλχερία· δὲν θὰ φύγετε ἂν δὲν μὲ ἀ-
κούσετε.

Καὶ ἐπανεφέρεν αὐτὴν βίᾳ εἰς τὴν αἰ-
θουσαν.

— Ἄ! μοὶ προξενεῖτε πόνον, ἀνέκρα-
ξεν ἡ Αἰμιλία... εἶσαι ἀθλία!

Ἡ Πουλχερία ἔστη ἐνώπιόν της, ὀρ-
γισμένη καὶ τρέμουσα.

— Ἄ! εἶμαι ἀθλία, ἐπανελάβε καὶ
αὕτη... διότι εἶμαι ὠραιότερα ἀπὸ σέ,
ἀλήθεια; διότι διὰ τῆς καλλονῆς μου προσ-
ελκῶ, ἐνῶ σεῖς, ἔντιμοι γυναῖκες, δὲν τὸ
κατορθόνετε! Ἄς εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν·
ἐὰν διὰ νὰ ζήσετε, εἴχατε μόνον τὴν καλ-
λονὴν σας ἢ τὴν ἐργασίαν σας, θ' ἀπεθνή-
σκατε εἰς τὸ νοσοκομεῖον...

— Ἐξακολούθησατε, κυρία, εἶπεν ἡ
Αἰμιλία περιφρονητικῶς, σας ἀκούω.

— Ὡ! νὰί! μὲ ἀκούετε... καὶ γνω-
ρίζετε ὅτι ὅσα λέγω εἶνε ἀληθῆ... Ἐγὼ
εἶμαι ἀθλία... τὸ εἶπατε... διότι ἔχω ἐ-
ραστὴν τὸν ἀδελφόν σας. Σὺ ὅμως παι-
εῖς, ἔντιμος κόρη, διότι μοὶ ἀφήρπασες
τὸν ἐραστὴν μου.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία, σας...

— Ἀλλὰ βεβαίως. Προσποιεῖσθε ὅτι
ἐκπλήττεσθε! ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφηρπάσατε
τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ;... Ἄ! ἐρυθρι-
σατε!... Εἶνε λοιπὸν ἀληθές; Βλέπετε

λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἔντιμον αὐτό, τὸ ὀ-
ποῖον κάμνετε...

— Τολμάτε, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, νὰ
εἴπητε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ...

— Βεβαίως τολμῶ νὰ τὸ εἴπω καὶ εἶ-
μαι βεβαία ὅτι δὲν ἀπατώμαι!... Ἄ!
ἀρκετὰ υπέφερα... διότι τὸν ἠγάπων αὐ-
τὸν τὸν ἀθλιον, τὸν δολοφόνον!... Τώρα
τὸν ἀποστρέφομαι... Κρατήσατέ τον, σας
τὸν ἀφίνω!

— Θὰ μὲ ἀφήσετε τέλος πάντων νὰ
ἐξέλθω; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἐξαλλος ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Μετ' ὀλίγον. Μίαν λέξιν ἀκόμη, ἀ-
νέκραξεν ἡ Αἰμιλία...

— Κυρία!

— Λοιπὸν τί; αἱ ἀντιζηλῖαι μας παρ-
ῆλθον, ἔπειτα μετὰξὺ γυναικαδέλφων!...
Στοιχηματίζω ὅτι ἤλθατε νὰ συμβουλεύ-
σετε τὸν Ἐμερῦ. Ἐπατήθητε εἰς τὴν θύ-
ραν· εἶνε ἀστεῖον τοῦτο. Ἀνέλθετε ἐν πά-
τωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸν εὑρετε. Καλὴν
ἐπιτυχίαν!

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν
τῆς αἰθούσης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκρουσέ τις
τὸν κώδωνα.

Αἰσχυρομένη νὰ εὑρεθῇ ἐν τῇ κατοι-
κίᾳ ἐκείνῃ, ἐσταμάτησεν. Ἡ Πουλχερία
ἠνώνησε τὸν δισταγμὸν της καὶ ἐκάγχασε.

— Κυρία, σας παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Αἰ-
μιλία ἔλθ τρέμουσα, κρῦψατέ με διὰ μίαν
στιγμὴν.

— Ποσῶς, εἶπεν ἡ Πουλχερία. Πῶς
λοιπὸν! εἶνε κρῖμα νὰ κρῦπτη τις τὰς ὠ-
ραίας δεσποινίδας... Εἶνε τιμὴ δι' ἐμὲ καὶ
εὐχαρίστησις νὰ δεῖξω ὅτι ἔχω ἐντίμους
κυρίας μετὰξὺ τῶν φίλων μου.

Καὶ ἀνέκραξε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον
της:

— Ἰουλία, ἀνοίξε τὴν θύραν καὶ ἄς
εἰσέλθῃ ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ὁ
Λαυρέντιος Δαλισιέ ἐφάνη.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τοιουτοτρόπως, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς τυ-
πικῶς τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ ὀνόματός
του, ἠσθάνθη ἐν τῷ νῷ αἰσθημα ἀντιστά-
μενον εἰς τὴν ιδέαν νὰ τὸ δηλώσῃ, διότι
οὕτω θὰ καθίστα γνωστὴν τὴν θέσιν τῆς
μητρὸς του καὶ οὐδέποτε ὁ νεαρὸς φοιτη-
τὴς θὰ ἠνεύχτο νὰ διαπράξῃ πράξιν, ἥς
αἱ συνέπειαι δὲν θὰ ἐκηλίδουν βεβαίως
τὴν ὑπόληψιν τῆς Νίνας, οὐχ ἦττον θὰ
ἐπέφερον ταραχὴν ἐν τῷ βίῳ τῆς ὠραίας
Μαριῶν.

Νὰ εἴπη τὸ ὄνομά του, ἢ μάλλον τὸ
τῆς μητρὸς του; Ποτέ! Ἡ ὑπαρξὶς ταύ-
της θὰ προεκάλει ἐρεύνας περὶ τῆς κατα-
γωγῆς της.

Ἡ Αἰμιλία δὲν ἠγνόει ὅτι θ' ἀνεζήτουν
πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τῆς κυρίας Μα-
ριῶν καὶ ἐπειδὴ συνελήφθη ἐν τῇ ιδίᾳ του
κατοικίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τῶν Μπατινιόλ,
ἐνόμισε καλὸν ν' ἀφίσῃ τὴν δικαιοσύνην
πλανωμένην ἐπὶ τῆς ἐνδείξεως ταύτης·
οὕτω δὲ ἡ δυστυχὴς μήτηρ του δὲν θὰ ἔ-
βλεπεν αὐξανομένας τὰς συμφορὰς της,
μόνος δὲ αὐτὸς θὰ ἐξηκολούθει νὰ γνω-
ρίζῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ ὅμως προ-
ετίμα νὰ μὴ ἐμάνθανεν.

Ἄπασαι αἱ σκέψεις αὗται διήλθον τοῦ
πνεύματος τοῦ νεανίου εἰς διάστημα ὀλί-
γων δευτερολέπτων.

Ἡ κύριος Περνελέν, μὴ δυνάμενος νὰ
μαντεύσῃ τὴν φύσιν τῶν σκέψεων ἐκεί-
νων, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς βραχείας ταύτης
σιωπῆς συμπεράσματα ἱκανῶς δυσάρε-
στα διὰ τὸν κατηγορούμενον, ὃν ὑπο-
πέυθη ἀποπειρώμενον ἴσως νὰ ὀχυρωθῇ
ὀπισθεν ψευδωνύμου· ὅθεν ἐπανελάβε τὴν
ἐρώτησιν:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μάξιμος. Δὲν ἔχω ἄλλο ὄνομα.

— Ἄ! εἶσθε ἀγνώστων γονέων;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

— Εἴκοσι ἐνός.

Ἄγνώστων γονέων... εἴκοσι ἐνός ἔ-
τους... ὁ κύριος Περνελέν ἀνεσκίρτησε·
τόσων ἐτῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ υἱός του.

— Τί ἐπαγγέλλεσθε;

— Εἶμαι φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

Ἡ ἀνακριτὴς ἐφυλλομέτησεν ὀλίγον
τὴν δικογραφίαν· μεθ' ὃ ἐξηκολούθη-
σεν:

— Ἀπὸ τινος χρόνου δὲν ἐργάζεσθε
τακτικά, παραμελεῖτε τὰς μελέτας σας,
καὶ σπανίως φοιτᾶτε εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον.

— Δὲν γνωρίζω, κύριε ἀνακριτά, ἐν
τίνι δικαίωμάτι μοὶ ἀπευθύνετε αὐτὴν
τὴν ἐρώτησιν.

Ἡ κύριος Περνελέν ἐξεπλάγη, οὐχὶ τό-
σον διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅσον διὰ τὸ ὕ-
φος, μεθ' ἧς αὐτὴ ἐλέχθη.

— Ἀγνοεῖτε, κύριε, ὅτι ὁ νόμος μοὶ
παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ σας ἀπευθύνω
πᾶσαν ἐρώτησιν;

— Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ παρέχει τὸ δι-
καίωμα ν' ἀπαντήσω, ἐὰν θέλω. Δὲν ἀ-
παντῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις οὐδε-
μίαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν κατηγορίαν.

— Ὡστε ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσετε;

— Μάλιστα.

Ἡ δικαστὴς διέταξε τὸν γραμματέα νὰ
σημειώσῃ τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Πλανᾶσθε, κύριε, ἐὰν νομίζετε ὅτι
ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε περιττή· τώρα θὰ
σας ἀποδείξω τὸ ἐναντίον· ποῖοι εἶνε οἱ
πόροι τοῦ βίου σας;

— Ἐχω μικρὰν περιουσίαν.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποίας προσάγετε ἀποδείξεις πρὸς
ἐπιβεβαίωσιν τούτου;

— Ἀλλὰ... χωρὶς νὰ ἦμαι πλούσιος,
ἔχω πῶς νὰ οἰκονομῶ τὰς ἀνάγκας μου.

— Ναί, τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ δὲν μᾶς

έφανερώσατε ακόμη τὰς πηγὰς τῶν πόρων σας.

Καί ἐπειδὴ ὁ νεανίας ἐσιώπα, ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησε :

— Κατὰ τὴν γενομένην ἔρευναν εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Μιρομεσίλ κατοικίαν σας, δὲν εὐρέθη τι ἀποδεικνύον τὴν περιουσίαν σας. Μήπως ἔχετε τίτλους ἢ ἄλλα ιδιοκτησίας ἐγγράφα εἰς χεῖρας τρίτου ;

Ὁ Μάξιμος δὲν ἀπεκρίθη.

— Παίζετε, τὸ γνωρίζομεν· εἶπατε προηγουμένως ὅτι εἴσθε ἀγνώστων γονέων· δὲν ἐγγνώρισατε ποτὲ τοὺς γονεῖς σας ;

— Ποτέ !

— Πῶς λοιπὸν ἀνετράφητε ;

— Ἄγνοῶ. Ἐμείνα κεκλεισμένοι εἰς τι ἐκπαιδευτήριον ἐνταῦθα, μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας μου· ἐπλήθυναν τὴν οἰκοτροφίαν μου. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν μου, μοὶ ἐνεχείρισαν χρηματικὴν ποσότητα ἐπαρκοῦσαν εἰς τὰς ἀνάγκας μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀποτεινὼν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, αἵτινες δὲν ἐνδιέφερον ἀμέσως τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἤρρεσκον εἰδικῶς εἰς αὐτόν, δὲν ἐνήργει οὕτω ἐκ συμφέροντος. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἤσθάνετο διὰ τὸν κατηγορούμενον αὐτόν εἶδος ἀντιπαθείας, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ἡ γαλήνη δὲ τοῦ τελευταίου τούτου τὸν ἐξώργιζεν ὅπως ἰδαιτέρως, καὶ ὁ κύριος Περνελέν ὑπέσχετο νὰ κατασυντρίψῃ τὴν ἀντίστασιν ταύτην, τὴν ὁποίαν συνήντα καὶ ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ.

Ἐπιλλομέτρησε τὴν δικογραφίαν του, ἀκολούθως δ' ἐπανάλαβεν :

— Μέλλω νὰ σὰς εἶπω τί ἐκάματε ἀπὸ τῆς ἐξόδου σας ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

— Συγγνώμην, κύριε ἀνακριτά, ὑποθέτω ὅτι δὲν προσήχθη ἐνώπιόν σας ὅπως ἐξετασθῶ διὰ τὸ παρελθὸν τοῦ βίου μου. Συνελήφθη ἕνεκα κατηγορίας, πολλὰ δὲ ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τῆς συλλήψεώς μου. Σήμερον μόλις προσεκληθῆν ἐνώπιόν σας καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠδουκίσατε νὰ μοῦ εἴπητε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεδόθη ἔνταλμα ἐναντίον μου.

Ὁ δικαστὴς ἔπαυσε νὰ ἀναδιψῇ τὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου του δικογραφίαν· οἱ λόγοι τοῦ κατηγορουμένου τὸν ἐξέπληξαν, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένος ν' ἀκούῃ παρομοίας παρατηρήσεις.

— Ἄγνοεῖτε, κύριε, εἶπε μετριάζων τὴν ὀργὴν του, ὅτι ἐὰν θέλω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς στείλω ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ σὰς ἀφίσω νὰ σκεφθῆτε ὅσον χρόνον ἐπιθυμῶ.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἴσως δικαίωμά σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ καθήκόν σας.

— Ἀρκεῖ αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶνε πάντῃ περιτταί. Διευθύνω τὴν ἀνάκρισιν κατὰ τὴν θέλησίν μου καὶ εἴσθε ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντᾶτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν, τὴν γνωρίζετε· βραδύτερον θὰ τὴν ἐπαναλάβω.

Ὁ Μάξιμος ἐσιώπα.

— Θέλω νὰ σὰς εἶπω, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς, ποῖον εἶδος ζωῆς διαγάτε ἀφ' ἧς στιγμῆς κατέστητε ἀνεξάρτητος, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ὀριστικὴν βᾶσιν τῆς καθ' ὑμῶν κατηγορίας. Ἡ ὑπαρξίς σας ἔκτοτε εἶνε καθὼς ὄλων τῶν νέων τοῦ εἴδους σας· τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἴχατε, καθὼς λέγετε, ταχέως κατεξοδεύατε ἐν μεγάλῃ ἀσωτίᾳ. Εἶτα ἡμέραν τινὰ ἠθελήσατε νὰ λάβετε μίαν θέσιν, ν' ἀκολουθήσετε τοῦτέστι τὸ παράδειγμα τινῶν φίλων σας, καὶ τότε ἐνεγράφητε φοιτητὴς εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν. Ἄλλ' ἡ ἐργασία δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν φύσιν σας καὶ ἐφαίνετο ἀπολύτως ἀντικειμένη εἰς τὰς φιληδόνους ἐξείσεις σας. Ἐντὸς μικροῦ παρημελήσατε τὰς μελέτας τοῦ Κώδικος καὶ τῆς Δικονομίας δι' ἐκείνας τοῦ παιγνιδίου· ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρετύθητε ὑπὸ τοῦ νέου τούτου πάθους καὶ ἐγκατελείψατε τὰ πάντα δι' αὐτό, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο ἡ ἀπλὴ εὐχαρίστησις, κατέστη ἀπολύτως ἀνάγκη καὶ μάλιστα ἐπωφελῆς. Ἐξῆτε ἐκ τῶν πόρων τοῦ χαρτοπαιγνίου. Εἰς αὐτὰς συνίσταται ἅπασα ἡ περιουσία, ἣν, ὡς λέγετε, κατέχετε. Μήπως ἀπατώμαι ;

— Καθ' ὀλοκληρίαν.

— Τὸ νομίζετε· δυστυχῶς δι' ὑμᾶς ἡ ἄρνησίς σας δὲν εἶνε δεδικοιολογημένη· ἀλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Παρουσιάσθητε εἰς τὴν Λέσχην τῶν « Ἀρικό », ὑφ' ἑνὸς μέλους τῆς Λέσχης ταύτης, τοῦ μαρκησίου Καρόλου δὲ Βονεὶλ.

— Μάλιστα, κύριε· ὁ μαρκήσιος εἶνε εἰς τῶν φίλων μου.

— Ἐπηγάινατε τακτικώτατα κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν.

— Ἐπήγαίνα συχνάκις.

— Ἀπὸ τίνος χρόνου ἐχάνατε πολλά.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

— Τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου ἐπαίξατε μετὰ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ, μέλους τῆς Λέσχης· σὰς ἐκέρδισε πολλά ;

— Ναί.

Ὁ κύριος Δυβουᾶ κατέθεσεν ὅτι ἡ ἀπώλεια αὕτη σὰς ἐλύπησεν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι ἡ ἐρώτησίς σας αὕτη εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν παιδαριώδης, διότι πάντοτε λυπεῖται τις ὅταν χάνῃ.

Ὁ δικαστὴς δὲν ἐξήφθη διὰ τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνθυμηθετε καλῶς ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπαίξατε μετὰ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ.

— Ναί, κάλλιστα.

— Διατί δὲν ἐπεστρέψατε πλέον εἰς τὴν Λέσχην ;

Ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησεν. Αἱ ἐσπερίδες τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυῆν καὶ αἱ μετὰ τῆς Ἀλίχης συνεντεύξεις του τὸν ἐκώλυον νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Λέσχην τῶν « Ἀρικό ». Ἠδύνατο νὰ προτείνῃ τὸν λόγον τούτον ;

— Ἄγνοῶ· βεβαίως ἕνεκεν ἀσχολιῶν θὰ ἐμποδιζόμην νὰ συχνάζω εἰς τὴν Λέ-

σχην, ἔνθα τέλος ἀπὸ τίνος χρόνου δὲν ἤμην τακτικὸς θαμῶν.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐμειδίασεν.

— Κατὰ παράδοξον τύχην, τὴν τελευταίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν παρευρέθητε εἰς τὴν Λέσχην, ἐπαίχθησαν σημαντικὰ ποσά, ἰδίως δὲ μετὰ τῶν κ.κ. Μαζερὸλ καὶ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Ναί, νομίζω, ναί.

— Ἐνθυμηθετε καλῶς· ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἐκέρδιζεν ἀνω τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχασα μερικὰ χιλιόφραγκα παίξας μετὰ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ.

— Σημειώσατε καλῶς, γραμματεῦ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀναγνωρίζει ὅτι παρευρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον μετὰ τὸν κύριον Μαζερὸλ καὶ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν κύριον Περνελέν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀναγνωρίσιν ταύτην. Ἄλλὰ μηδεμίαν κατανοῶν ἐξήγησιν, ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐνθυμεῖσθε κατὰ ποῖαν ὥραν ἐγκατελείψατε τὴν Λέσχην ;

— Ὅχι· κατὰ τὰς ἕνδεκα, ἴσως ἕνδεκα καὶ ἡμίσειαν, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς.

— Σὰς τὸ λέγω ἐγὼ. Ἀνεχωρήσατε κατὰ τὰς ἕνδεκα καὶ τέταρτον.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ Μάξιμος.

— Ἀνεχωρήσατε τῆς Λέσχης πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ;

— Ναί, νομίζω.

— Ἐνθυμηθετε καλῶς.

— Ναί, τώρα εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ἀφῆκα τὴν Λέσχην προτοῦ ἀναχωρήσει ὁ κόμης.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Μάξιμος, τὸν ὁποῖον ἐξέπληξεν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Σημειώσατέ το, κύριε γραμματεῦ, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν μετὰ προδῆλου εὐχαριστήσεως.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἐξηκολούθησεν :

— Ὄφειλω νὰ σὰς παρατηρήσω, κύριε, ὅτι ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ εἶπεν ὑψηλοφῶνως ὅτι θ' ἀνεχώρει ἐκ τῆς Λέσχης κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, οἷονδῆποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ κέρδος του· ἅπαντες οἱ παρόντες ἤκουσαν καλῶς τοῦτο, καὶ προσθέτω, ὅτι καὶ ὑμεῖς εἴσθε ἐκ τῶν παρόντων.

— Πολὺ πιθανόν, δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐν τούτοις εἶνε λίαν σπουδαῖον τὸ γεγονός τοῦτο καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἐξασθένισιν τῆς μνήμης σας.

Ὁ νεανίας ἐκρατήθη. Δὲν ἦτο ἄλλως ὁ ἰσχυρότερος.

— Ὄφειλω ἐπίσης νὰ παρατηρήσω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, προηγηθείσης ὀλίγας στιγμᾶς τοῦ κόμητος, ὁ τελευταῖος οὗτος ἐκέρδιζε σημαντικὸν ποσόν, ἐκέρδιζε διακοσίας πεν-

τήκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων εἰς χρυσὸν καὶ εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα.

— Τί...

Αἴφνης ὁ νεανίας ἐνόησε. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔβλεπε ποῦ ἔτεινεν ἡ ἀνάκρισις αὐτή, ἥτις τῷ ἐφαίνετο συγκεχυμένη. Νῦν κατενόει ὑφ' ἐκάστην τῶν ἐρωτήσεων τοῦ κυρίου Περνελέν παγίδα. Νῦν ἀνεμινήσκειτο τοῦ σημαντικοῦ κέρδους τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Αὐτὸν ἄρα γε κατηγοροῦν ὅτι τὸν ἐφόνευσε διὰ νὰ τὸν κλέψῃ; Ἡ ὄλως ἰδιαιτέρα ἐπιμονὴ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπὶ διαφόρων ἐπεισοδίων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, δὲν θὰ εἶχεν ἄλλον λόγον ἢ τὴν ἀποδείξιν τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ὑπὸ τοῦ Μαξίμου.

Ἄλλ' ὁ κόμης λοιπὸν εἶχε φονευθῆ; Ὁ νεανίας μὴ ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης εἰς τὴν Λέσχην, ἠγνόει τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν αἱ εἰκασίαι τοῦ Μαξίμου ἦσαν ἀκριβεῖς, πῶς θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἀθώότητά του;

Διὰ φαινομένου, προσερχομένου ἐκ βιαίου ἀγῶνος τοῦ πνεύματος, ἡ ἀνάμνησις ἀπάσης τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν μεθ' ὄλων τῆς τῶν λεπτομερειῶν.

Ὅ,τι εἶχεν εἶπει ὁ ἀνακριτὴς ἦτο ἀκριβές. Ναι, εἶχε χάσει· ναι, ἐνεθυμεῖτο τὴν ταραχὴν του, συνεπεῖα τῆς ἀπωλείας του καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ὀλοκλήρου τῆς πρὸ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ κειμένης περιουσίας. Ναι, εἶχεν ἀναχωρήσει στιγμᾶς τινὰς πρὸ τοῦ τελευταίου τούτου. Ἄλλ' ὅ,τι μόνος ἐγίνωσκεν ἦτο ὅτι ἡ ταραχὴ ἐκείνη προεκαλεῖτο ἐκ τῆς σκέψεως τῆς Ἀλικῆς, τῆν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν νεάνίδα θέσιν, ἂν οὐχὶ ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικήν της, τοῦλάχιστον κατάλληλον καὶ εὐάριστον.

Ναι, εἶχε παίξει, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ εἰς τὴν τύχην τοῦ παιγνιδίου, φερνὴν ἀναγκαιάν διὰ τὴν ἀποκατάστασίν του. Ἡ τύχη τῷ ἐφάνη δυσμενῆς· κατὰ κακὴν τύχην ἔχανε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου εἶχε κερδίσει ὁ κύριος Δουβουᾶ τὰ ὀλίγα του τραπεζικὰ γραμματῖα. Ἐὰν εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς Λέσχης, κατὰ τὴν ὥραν, ἦν τῷ εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, τοῦτο προῆλθε, διότι ἔσπευδε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Παυῆν, εἰς τὴν συνέτευξιν, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχεν ὀρίσει ἡ μνηστὴ του.

Ἡ θέσις τοῦ νέου ἦτο λίαν κρίσιμος. Ἀφ' ἐνὸς συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δεσμῶν, οἵτινες τὸν συνέδεον πρὸς τὴν μητέρα του, ἦν ἐλάτρευε, καὶ τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀποκτηθεῖσαν θέσιν, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς τιμῆς του, τῆς ζωῆς του· ἀφ' ἑτέρου, εἶχε νὰ διαφυλάξῃ ἕτερον ἐπίσης πολύτιμον ἀγαθόν, τὴν ὑπόληψιν τῆς μνηστῆς του.

Ἐπρεπε ν' ἀγωνισθῆ διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων, ἀσθενεστάτων, φεῦ! Τὸν κατηγοροῦν ἐπὶ ἐγκλήματι· καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε διαπράξει.

Ὁ κύριος Περνελέν παρετῆρει τὸν κατηγορούμενον, οὔτινος ἡ σιωπὴ ἐσήμαινε σχεδὸν ὁμολογίαν. Θριαμβεύων ἤδη ὁ ἀνακριτὴς εἶπεν εἰς τὸν γραμματέα του :

— Κύριε Βιλλάρ, εὐαρεστηθῆτε νὰ σημειώσητε ὅτι ὁ κατηγορούμενος τηρεῖ σιωπὴν, συνεπεῖα τῆς παρατηρήσεώς μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀνέκραξεν ὁ Μαξίμος, κατὰ τῆς ἐρμηνείας, τὴν ὅποιαν ἀποδίδετε εἰς τὴν σιωπὴν μου. Δύνασθε νὰ ἐξάγετε δυσμενῆ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μου, τὰ ὅποια δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω. Παρεξηγεῖτε τὴν στάσιν μου.

— Πολὺ καλὰ, ὁ γραμματεὺς θὰ σημειώσῃ τὴν παρατήρησίν σας. Ἀναγνωρίζετε ἐν τούτοις ὅτι ἀνεχώρησατε καθ' ἣν ὥραν σας εἶπον;

— Διατί μοῦ θέτετε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν;

— Δύναμαι νὰ μὴ σας ἀπαντήσω· ἐν τούτοις σας λέγω ὅτι εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐὰν τὴν κάμνω, τὴν κάμνω ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀνεχώρησατε εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον ἡμωρῶν νὰ τὸ ἀποδείξω.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἐνθυμεῖσθε τοῦλάχιστον ὅτι ἐγκατελείψατε τὴν Λέσχην πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος;

— Νομίζω.

— Ποῦ διήλθατε τὸν καιρὸν σας ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης καὶ τέταρτον τῆς ἐσπέρας τῆς εἰκοστῆς πέμπτης παρελθόντος Δεκεμβρίου μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας;

Ὁ Μαξίμος ἀνεσκήρτησεν. Ἡ ἀνάκρισις εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἰζύτερον τῆς σημεῖον· ἔθιγε νῦν πράγματα, τὰ ὅποια ὁ νεανίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διατηρήσῃ μυστικά. Τί νὰ κάμῃ; ὅθεν ἀπεκρίθη ταχέως :

— Ἦμην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Τὸ ἐσημειώσατε, γραμματεῦ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησεν οὗτος.

— Ἐχει καλῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς ἐκβάλλων στόνον ἰκανοποιήσεως. Ἐβεβαιώθη ὅτι μόνον κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν εἰσῆλθατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ὁ Μαξίμος τεθορυβημένος δὲν ἀπεκρίθη.

— Καί, ἐπανελάβεν ὁ δικαστὴς, δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς καταθέσεως ταύτης διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ θυρωροῦ τῆς οἰκίας σας· δὲν διήλθατε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸν καιρὸν σας. Παύσατε νὰ ὑποκρίνεσθε καὶ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀπαντήσετε εὐλικρινῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

Ὁ δυστυχὴς φοιτητὴς εἶχε περιπλακῆ εἰς ἀδιέξοδον, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Καταβιάσας τὴν κεφαλὴν ἐξέβαλε βραχὺν στεναγμὸν καὶ διὰ συγκινηθημένης φωνῆς ἀπεκρίθη :

— Δὲν γνωρίζω τί ἔκαμα ὅταν ἐξῆλθον τῆς Λέσχης· ἤμην κουρασμένος καὶ δὲν εἶχα διάθεσιν, συνεπεῖα τῆς ἀπωλείας τὴν ὅποιαν ὑπέστην· περιεπάτησα...

— Ἐπὶ πέντε ὥρας, εἶπε, σαρκαστικῶς ὁ ἀνακριτὴς, μὲ τὸν ἀθλιο καιρὸ ποῦ ἔκαμνε, μὲ τὸ χιόνι...

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπὶ δέματος ἐπὶ τοῦ γραφείου του τεθειμένον, τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἀνέπτυξε· περιεῖχεν ἐνδύματα.

— Ἴδου πράγματα κατασχεθέντα εἰς τὴν οἰκίαν σας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συλλήψεώς σας, τ' ἀναγνωρίζετε;

— Ναι, εἶνε ἰδικὰ μου.

Ὁ δικαστὴς ἀναπτύξας τὴν περισκελίδα, τὴν ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἴδατε, εἶπε, τὸ πανταλόνιον αὐτό· εἶνε καταλασπωμένον ἀπὸ βόρβορον· ἡ ἀνάκρισις ὑποθέτει ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου ἐφέρατε τὸ πανταλόνιον αὐτό.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀναγνωρίζω πράγματι ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐφόρουν τὸ πανταλόνιον αὐτό.

— Λοιπὸν θὰ σας εἶπω τί ἐκάματε ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον ἕως τὰς τέσσαρας τὸ πρωί. Ὅ,τι μέλλω νὰ σας διηγηθῶ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ὄλων, ὅσα μέχρι τοῦδε σας εἶπα. Ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοί σας πόροι ἐξηντλήθησαν, ἕνεκα τῶν ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀπωλειῶν σας, ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῆτε τὸν λαμπρὸν βίον, εἰς τὸν ὅποιον εἰσθε συνειθισμένοι.

Ἐκ τύχης παρευρέθητε εἰς τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ ἠκούσατε τὴν ἐκφρασεῖσάν ἐπιθυμίαν τοῦ τελευταίου τούτου, ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ εἰς ὠρισμένην ὥραν : εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν. Ἀνεχώρησατε τῆς Λέσχης στιγμᾶς τινὰς πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς παίκτη, τὸν ὁποῖον περιεμείνατε πιθανῶς καθ' ὁδόν. Ὅταν ἐξῆλθε, τοῦ ἐπροτεινάτε ἀναμφιβόλως νὰ τὸν συνοδεύσετε ὑφ' οἰανδήποτε πρόσφασιν, καὶ τὸν ἐδολοφονήσατε διὰ νὰ τοῦ κλέψετε τὰς διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ εἶχε κερδίσει.

— Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία, κατὰ τῆς ὁποίας διαμαρτύρομαι παντὶ σθένει.

— Μία ἄρνησις δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν ἀνευ ἀποδείξεων.

— Καὶ τί ἀποδείξεις θέλετε νὰ σας φέρω;

— Εἰπατέ μοι λοιπὸν ποῦ διήλθατε τὸ μεσολαβοῦν διάστημα ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον μέχρι τῆς τετάρτης τῆς πρωίας;

— Μήπως δύναμαι;

— Τότε λοιπὸν ἐπιτρέψατέ μοι ὑποτιούτους ὄρους νὰ ὑποστηρίξω τὴν διαβεβαίωσίν μου· θὰ σας ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι εἰσθε ἀληθῶς ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Ψεῦδος! ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτικῆς οὐρανοῦ ὁ Μαξίμος.

Χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ νέου, ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ ἔρευνα ἐβεβαίωσεν, ὅτι οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς ὑμῶν ἐγκατέλειψε τὴν Λέσχην παρὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θύματος.

— Καὶ αὐτὸ σας κάμνει νὰ συμπεράνετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἤρκει, καίτοι εἶνε σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς κατηγορίας· ἀλλά, ἀφίσατέ με νὰ ἐξακολουθήσω. Ποῦ διεπράξατε τὸ ἐγκλημα; ἀγνοῶ. Τὸ πτώμα

τοῦ κόμητος εὐρέθη εἰς Παντέν, ἐντός ἀσκεποῦς ὄρυχείου, κειμένου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου τῶν «Λειβαδίων τοῦ Ἀγίου Γερβαρίου». Ἐντός ἢ ἐκτός τῶν Παρισίων διεπράχθη τὸ ἐγκλημα; Ἄγνωστον. Ἀλλὰ συνδυάζοντες τὴν μεταξὺ τοῦ ὄρυχείου καὶ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ἀπόστασιν, πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας σας, εὐρομεν ὀρθῶς ὅτι τὰ δύο ταῦτα σημεῖα τῆς ἀνακρίσεως συμπίπτουσιν ἀκριβῶς.

Τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου σᾶς ἔδειξα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίσατε ὡς ἰδικόν σας, ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὅτι τὸ ἐφέρατε εἰς περιστάσεις ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀποκαλυφθέντα γεγονότα. Τῷ ὄντι, τὸ πανταλόνιον αὐτὸ εἶνε κηλιδωμένον ἀπὸ ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν, ὅπερ ἀποδεικνύει πορείαν μακροτάτην εἰς δρόμους βορβορώδεις καὶ γινώσκετε τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἐγώ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἔτους, μὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, δὲν ἠδύνασθε νὰ μεταβῆτε μέχρι Παντέν, χωρὶς ν' ἀποφέρητε τὸν ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος τούτου προσκολληθέντα βόρβορον.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι αἱ διηγήσεις σας εἶνε ἀπολύτως ψευδεῖς καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος τούτου ἔχνη δὲν δύνανται νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὰ συμπεράσματα τὰ ὁποῖα κάμνετε. Δὲν ἐδολοφόνησα ἐγὼ τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ τῆς Λέσχης δὲν ἐπανεῖδον πλέον!

— Ὡστε ἀρνεῖσθε ὅτι ἐφονεύσατε τὸν κόμητα;

— Ναί, μάλιστα.

— Ν' ἀρνήσθε, εἶνε πρᾶγμα εὐκολώτατον ἄλλὰ ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι σᾶς κατηγοροῦμεν, σᾶς κατηγοροῦμεν συνεπείᾳ πολλῶν ἀποδείξεων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας. Κατηγορεῖσθε ἐπὶ δολοφονία μετὰ κλοπῆς καὶ ἡ κατηγορία στηρίζεται ἐπὶ στερεωτάτων βάσεων· περιπλέον εἶνε γνωστός, μεθ' ὅλας τὰς ληφθείσας προφυλάξεις σας, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐδολοφονήσατε τὸν κόμητα.

— Ἀκόμη ἡ συκοφαντία αὐτή!

— Πρὸς διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματός σας μετεχειρίσθητε μέσον πολὺ ὀλίγον σὺνηθες. Καταφρονούντες τὴν χρῆσιν τῶν συνήθων μέσων, ἐφονεύσατε τὸν κόμητα διὰ τρόπου τοιούτου, ὥστε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου.

Ὁ νεανίας δὲν ἀπεκρίθη· ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησεν:

— Τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὑδροκυανικοῦ οὐξέος διεπράξατε τὴν δολοφονίαν αὐτὴν. ὑποχρεώσαντες τὸ θῆμά σας νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ἐκ τῶν σφοδρότερων δηλητηρίων τοῦτο. Πραγματικῶς, ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἔχων πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ὑποπτευθῇ τοὺς σκοπούς σας. Εὐκόλως λοιπὸν θὰ τὸν ἠναγκάσατε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ δηλητηρίον αὐτό.

— Σεῖς, ὁ ὁποῖος εἴσθε τόσον καλῶς πληροφορημένος, κύριε ἀνακριτά, ὁ ὁποῖος με κατηγορεῖτε δι' ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν

διέπραξα, δὲν μοὶ καθιστᾶτε γνωστὸν τὸν τρόπον δι' οὗ ἀποδεικνύετε τὰς λεπτομερείας τῆς δολοφονίας αὐτῆς; Διότι τέλος ὄχι μόνον με καταγγέλλετε ὡς ἐνοχόν, ἀλλὰ μοὺ καθιστᾶτε γνωστὸν προσέτι, ὅτι, τῇ βοήθειᾳ ἐνός ἐκ τῶν δραστηκωτέρων δηλητηρίων ἐφόνευσα τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ.

— Σᾶς παρετήρησα ἤδη, κύριε, ὅτι ὄλαι μου αἱ ἐρωτήσεις ἔχουν τὴν ἀξίαν τῶν σᾶς λέγω δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν τὰς κάμνω ἐκ τύχης, ἀλλ' ἐσκεμμένως. Ὅλαι, αἱ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀνακαλυφθεῖσαι ἠθικαὶ ἀποδείξεις, αἵτινες ἐβοήθησαν ὅπως ὑποστηριχθῇ ἡ ἐνοχή σας, δὲν θὰ ἤρουν ἴσως νὰ τὴν ἀποδείξωσιν ἄνευ τῶν ἠθικῶν ἀποδείξεων, τὰς ὁποίας μέλλω νὰ σᾶς εἴπω.

(Ἔπεται συνέχεια).

Π. Σ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

Α'

Ἔζη ποτὲ ἐν τῇ ὠραίᾳ τῆς Περσίας πρωτεύουσῃ Ἴσπαχάν σουλτάνος τις, ὅστις δὲν ὠμοίαζε σχεδὸν τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, τῶν ὁποίων διεθίβασαν ἡμῖν οἱ περιηγητὰι τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Ροκνεδδίν-Κάρς-Σάχ — τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομά του — εἶχεν ἕξεις ἀλλοκότους· καὶ ἦτο μὲν κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν ψυχὴν μικρὸς δαίμων καὶ ἔκοπτε κατ' ἔτος ἐκατοστύας τινὰς κεφαλῶν, οὐδέποτε ὁμως ὑπέγραφε φερμάνιον ζημιούν τὰ δικαιώματα ἢ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑπηκόων του, οὐδὲ ἐδύνατό τις νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸν εἶδε ποτε ἐργαζόμενον μετὰ τῶν ὑπουργῶν του· ἦτο δὲ πασίγνωστον ὅτι ἐκοιμάτο ἐνωρίς καὶ ἐξηγειρετο ἀργά. Τύψεις συνειδότης δὲν ἠσθάνθη ποτέ, καὶ ἐλικνίζετο ἀδιακόπως ἐκ τῆς τερπνῆς ἡδονῆς, τῆς πληρούσης πάντοτε μίαν καρδίαν καθ' ὅλα εὐχαριστημένην.

Ὁ Ροκνεδδίν ἦτο ἀληθὴς φιλόσοφος. Ἀπῆλαυε τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς μὲ ὄλην τὴν ἀπλότητα ἀγαθοῦ χωρικοῦ, μακρὰν τῶν ὑποθέσεων εὐρισκομένου· ἄλλως δέ, ἡγάπα τὰς τέχνας, ἐπροστάτευε τοὺς καλλιεργούντας αὐτάς, καὶ ἐδέχετο εἰς τὴν Αὐλὴν του, μετ' ἰδιαιτέρας ὄλως εὐνοίας, τοὺς ποιητάς, τοὺς ἱστορικοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς πεπαιδευμένους.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ρηθεὶς σουλτάνος δὲν ἦτο γέρον, ἀλλ' ἀκμαῖος εἰσέτι καὶ ἀπολαύων πλήρη ὑγείαν.

Βραχὺς, ζωηρὸς καὶ ξηρὸς, ἔφερε μακρὰν ὑπόλευκον γενειάδα, καταβαίνουσαν μέχρι τοῦ στήθους· ἵππευεν ὡς κένταυρος, καὶ ἐθήρηρε τὰς τίγρεις μετ' ἀφοβίας ὀντως ἡρωϊκῆς.

Ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη ἐβασίλευε, καὶ τὰ πρῶτα δέκα ἔτη παρῆλθον χωρὶς φωνὴν παραπόνων νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, δηλαδή περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 18... ἀφίχθη εἰς Ἴσπαχάν νέος τις Γάλλος, Γεώργιος Ρανσὺ καλούμενος· ἦτο καλλιτέχνης καθ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀπὸ πενταετίας σχεδὸν εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν Γαλλίαν, ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ τυχοδιωκτικοῦ ἐκεῖνου πνεύματος, ὅπερ ἀναδεικνύει τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἥρωας, ἢ ληστές, ἢ ἀλήτας. Ἐπισκεφθεὶς ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἦλθε τέλος καὶ εἰς Ἴσπαχάν, ἐκτεθλασμένος εἰσέτι ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἃς ἀρῆκεν εἰς τὴν νεαρὰν καὶ ἐνθουσιώδη καρδίαν του ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὠραίων τῆς Χαλιμάς μύθων. Ἦθελεν ἴσως νὰ ἴδῃ ἰδίους ὄμμασιν ὅ,τι πλούσιον καὶ πολυτελὲς ἀνέγνωσεν ἐν τοῖς μύθοις ἐκείνοις.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ζωγράφος· ἐραστὴς δὲ τῆς φύσεως, εὗρεν ὑπὸ τὸν ὠραῖον τῆς Ἀσίας οὐρανὸν ὅ,τι ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμά του ἐδύνατο νὰ αἰτήσῃ. Τὰ δὲ ἀνάκτορα τοῦ Ροκνεδδίν ἦσαν πρὸ πάντων ἀληθὲς τῆς τέχνης ἀριστούργημα. Κῆποι ἀπέραντοι, παραδείσοι ὡς δάση, λίμναι, κισκία, πίδακες, κρήναι, ἀνάκτορα ἐκ μαρμάρου καὶ χρυσοῦ, δεξαμεναὶ γιγαντώδεις, ταῦτα ἀπετέλουν τοῦ σουλτάνου τὴν κατοικίαν. Ὅπόσος πλοῦτος δι' ἓνα ζωγράφον ἐνθουσιώδη, ὡς ἦτο ὁ Γεώργιος!

Καθ' ἡμέραν ἦτό τις βέβαιος νὰ τὸν ἀπκνήτῃ ἐκεῖ. Ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο κλπίζων καὶ ἰχνογραφῶν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ μόνον περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρῆλθον τοιούτοτρόπως.

Κατὰ πρῶτον ἤρχισε νὰ ἰχνογραφῇ δένδρα καὶ κισκία καὶ σκιαγραφίας· βραδύτερον δέ, ἐπειδὴ ἡ καθημερινὴ παρουσία του ἐφείλκυσε τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν καὶ τῶν φυλάκων, ἐδιάσθη ἐπὶ τέλους, ἐνδίδων μετὰ πλειστής φιλοφροσύνης εἰς τὰς αἰτήσεις πολλῶν, νὰ ζωγραφίξῃ καὶ εἰκόνας. Ἐνίοτε δέ, ἀντὶ νὰ ἀρκῆται ζωγραφίζων πιστῶς τὰς φυσιογνωμίας τῶν πρωτοτύπων του, ὁ πονηρὸς καλλιτέχνης παρεμύρφωνεν αὐτάς.

Μεταξὺ τῶν περιέργων, ὅσοι ἐσυνείθιζον νὰ παρευρίσκωνται τακτικῶς πλησίον του καὶ ἠκολούθουν μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον του, εὐρίσκετο πάντοτε καὶ κοντός τις ἀνὴρ, παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος, ὅστις ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ροκνεδδίν ἐξεπλήρου τὰ ἐντιμώτατα τοῦ εὐνοῦχου χρέη. Οὗτος, καλούμενος Ἀχμέτ, ἐζήτησεν ὡς ἄλλοι πολλοί, παρὰ τοῦ Γεωργίου τὴν εἰκόνα του. Ἄλλ' ὀλιγώτερον πνευματώδης ἢ ὅσον μάταιος, ὠργίσθη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, καὶ ὠρίσθη ἐκδικῆσαι, ὅτε εἶδε τὸν ἀπιστον τρόπον, δι' οὗ ὁ ζωγράφος τὸν παρεμύρφωσεν.

Ὁρεῖλομεν ὁμως χάριν τῆς ἀληθείας νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἐφείσθη διόλου αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὁ Ἀχμέτ ἐζέθηκε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν σουλτάνον, καθυπο-

βάλλων συγχρόνως εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς δίκης.

Εὐτυχῶς ὁ Ροκνεδδὶν ἠγάπα νὰ γελᾷ, ὡς ἠγάπα καὶ νὰ πίνει. Μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀχμέτ, καὶ ἔβαλε τοὺς γέλωτας, οὔτινες, κατὰ τὸ γράφειν τῶν περὶ αὐτόν, διήροκεσαν τρεῖς ἡμέρας, καὶ μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ τοὺς διέκοπτεν.

Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἤρκεσεν. Ὁ Ροκνεδδὶν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν ζωγράφον τὸν ἐξεικονίσαντα μετὰ τὸς τῆς κακεντρεχειᾶς τὸν εὐνοῦχόν του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεώργιος εἶχε περιηγηθῆ πολλοὺς τόπους καὶ ἡ συναναστροφή του δὲν ἦτο ἀμοιρος θεληγῆτρων καὶ πνεύματος, ὁ σουλτάνος εὐχαριστήθη τὸσον, ὥστε συνέλαβε πρὸς αὐτόν ζωηροτάτην συμπάθειαν.

Ἀποκατέστη λοιπὸν εἰς ἓν τῶν βασιλικῶν κισκιῶν, θεωρηθεὶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὡς εἰς τῶν ξένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς μεσημβρίας τῷ ἔφερον ἐντὸς τρουβλιῶν ἐκ μεταλλοῦ πολυτίμου σταφίδας τινάς, γάλα καὶ γλυκύσματα, πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας ζωμὸν ἐξ ὀπωρῶν καὶ χόρτων, ψητὸν κυνήγιον, ὡς καὶ πιλάφι, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα περσικόν.

Τὰς νύκτας, εἶχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του καφέν, σορβέτια, ροδόνηρον καὶ διάφορα ἄλλα ποτά, ἅτινα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς καθιστῶσι τὴν ζωὴν τερπνοτέραν, καὶ φέρουσι τὸ πνεῦμα εἰς ὄνειρώξεις.

Ὁ Γεώργιος δὲν εὐρέθη ποτὲ ἄλλοτε εἰς παρομοίαν ἑορτήν.

Ὁ Ροκνεδδὶν τὸν ἐσκέπτετο συχνὰ ἐν τῷ ὄρει αὐτοῦ οἰκίματι, ὅπερ, σημειωθῆτω ἐν παρόδῳ, ἔκειτο εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῶν ἀνακτόρων, κρυπτόμενον ὀπισθεν πυκνῆς σειρᾶς πλατάνων, ἰτεῶν καὶ αἰγείρων.

Συνδιελέγοντο περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. Ὁ Γεώργιος ἐλάλει μετὰ πολλῆς στωμυλίας περὶ τῶν τόπων τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθη, τῶν λαῶν τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε καὶ τῆς Γαλλίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Συχνάκις μάλιστα, ὀμιλῶν περὶ τῆς πατρίδος του, ἐφαίνετο συγκινοῦμενος εἰς ἄκρον ἢ πικρὰ τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησις ἐπίεζε τὴν καρδίαν του καὶ δάκρυα ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀλλ' αἱ συγκινήσεις του δὲν διήρκουν πολὺ, καὶ ἐφαιδρύνετο πάλιν, διότι τοιοῦτος ἦτο ὁ χαρακτήρ του.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὸ παλάτιον, δὲν ἔμεινέ ποτε ἄνευ ἔργου.

Ὁ σουλτάνος εἶχε γυναῖκα, ἣν ἠγάπα, καὶ ἦτις ἐγένειεν εὐνοουμένην του. Καίτοι δὲ ἡ πολυγαμία ἐπιτρέπεται παρὰ τοῖς Πέρσαις, καὶ ὁ σουλτάνος, ὡς οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ, ἐδύνατο νὰ δώσῃ ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ παράδειγμα, ἔζη ὁμῶς ὡς καλὸς σύζυγος ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ κύκλου, ὃν διέγραφον ἢ μία αὐτοῦ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα του.

Τὸ πολυπληθές λοιπὸν χαρέμιόν του δὲν ἦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἢ ἀπλοῦν πολυτελείας ἀντικείμενον.

Τὸ χαρέμιον τοῦτο συνέκειτο ἐκ τῶν ὠραιότερων τῆς Περσίας γυναικῶν, καὶ καθ' ἡμέραν προσετίθεντο νέαι, ἅπασαι θελκτικαὶ καὶ ἀγαί, ἅπασαι ἀρπαζόμεναι ἐκ τῶν φιλημάτων τῶν μητέρων των, ἢ διὰ τῆς βίας ἀπομακρυνόμεναι τῶν οἰκογενειῶν των, καὶ ἐρχόμεναι νὰ κρύψουν ὀπισθεν τῶν τοίχων τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης κατοικίας τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος των.

Ὁ Ροκνεδδὶν ἐπρότεινε εἰς τὸν νέον ζωγράφον νὰ ζωγραφίσῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς γυναῖκας ἐπὶ πίνακος, ὅστις ἐν ᾧ θὰ κατεδείκνυε τὸ ἐξαισίον αὐτῶν κάλλος, θὰ προσεμαρτύρει συγχρόνως καὶ τὴν τὸσην ἐγκράτειαν ἐκείνου.

Ἡ πρότασις αὕτη ἔμελλε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Γεώργιον νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἓν τῶν κρυφιοτέρων μυστηρίων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἄσμενος τὴν ἐδέχθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαύτη ἐργασία δὲν ἐδύνατο νὰ περαιωθῆ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἐνόμισε καλὸν νὰ προσλάβῃ ὡς βοηθὸν νέον τινὰ Πέρσην, ἀνθρωπον ζωηρὸν καὶ εὐφυῆ, τὸν ὁποῖον εὗρε μίαν ἐσπέραν τριγυρῶντα περὶ τὸ παλάτιον.

Ὁ Πέρσης οὗτος ὠνομάζετο Ἀλκενδῆς, καὶ ἀπὸ τινῶν μόνον ἡμερῶν εἶχε φθάσει εἰς Ἰσπαχάν. Δὲν ἐγνώριζε μήτε νὰ ζωγραφίζῃ, μήτε νὰ ἰχνογραφῇ· ἀλλ' εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν ἐφάνη τὸσον ἀψῶσιωμένος εἰς τὸν Γεώργιον, τὸσον προσεκτικὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ τὸν εὐαρεστῇ, ὥστε ὁ ζωγράφος δὲν ἐβράδυνε νὰ ὠφελῆθῃ ἐξ αὐτοῦ. Τὸν μετεχειρίζετο εἰς τὸ νὰ τῷ προπαρασκευάζῃ τὰ χρώματα, νὰ καθαρῖζῃ τὰς γραφίδας, ν' ἀνάπτῃ τὴν πίπαν του, νὰ ἐκτελῇ, ἐνὶ λόγῳ, πᾶσαν ὑπηρεσίαν. Οὐδέποτε δ' ἐκεῖνος ἐφαίνετο μεμψιμοιρῶν· ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο ἀγογγύστως, καὶ ὑπετάσσετο εἰς ὅλας τὰς θελήσεις τοῦ κυρίου του· οὗτος δὲ ὑπερέχαιρε, διότι ἔτυχε τοιοῦτου οἰκέτου.

Προσθέσατε εἰς ταῦτα ὅτι ὁ Ἀλκενδῆς ἦτο εὐειδής, μόλις ἄγων τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος. Ὁ ζωηρὸς καὶ γλυκὺς ἐνταυτῷ ὀφθαλμὸς του, ἢ ὡς ἔβενος μάρυρη κόμη του, κατεδείκνυον ἔτι μᾶλλον τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του· ὅλη δὲ ἡ φυσιογνωμία του ἀπέπνεεν ἰδιαιτέραν τινὰ εὐγένειαν καὶ κομψοπρέπειαν.

Ἀπὸ δύο ἤδη ἑβδομάδων ὁ Γεώργιος ἐεργάζετο ἐντὸς τοῦ χαρέμιου. Ὁ Ροκνεδδὶν τὰς πρώτας ἡμέρας τὸν συνώδευσεν· ἀλλ' εἶνε πιθανὸν ὅτι ἡ εὐνοουμένη σουλτάννα ἐζηλοτύπησε, διότι ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς δευτέρας ἑβδομάδος ὁ ζωγράφος ἔμεινεν ἐντελῶς ἐλεύθερος, καὶ ἐδύνατο νὰ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἄνευ ἐπιτηρήσεως.

Εὐρύχωρον δωμάτιον εἶχε τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐκάστη τῶν γυναικῶν ἤρχετο μὲ τὴν σειρὰν τῆς ἵνα ζωγραφισθῇ.

Ὅπως ἀκολουθήσωμεν πιστῶς τὴν δι-

ήγησιν, ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς ὁ Γεώργιος δὲν ἐφάνη συγκινηθεὶς πολὺ. Τὸν ἐτάραξε μὲν ὀλίγον ἡ παρουσία ὄλων ἐκείνων τῶν ἡμιγύμων γυναικῶν, ἀλλὰ κατέστειλεν εὐκόλως πᾶσαν αὐτοῦ ὀρμὴν, καὶ ταχέως ἀφοσιωθείς εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐφρόντισε νὰ περάνῃ τὸ συστηθὲν αὐτῷ ἔργον, τελειότερον ὅσον τὸ δυνατόν καὶ ἀξιὸν τῆς τέχνης καὶ τῆς φήμης του.

Συνήθως εἰσῆρχετο τὸ πρωτὶ εἰς τὸ χαρέμιον καὶ ἐπέστρεφε τὸ ἐσπέρας, φέρων ἐπιμελῶς τὸ ἔργον του εἰς τὸ κισκιόν. Εὗρισκεν ἐκεῖ τὸν πιστὸν Ἀλκενδῆν, μετὰ τοῦ ὁποῖου διήρχετο τὸ ἐπιλοιοπον τῆς νυκτός, ὡς αἰεὶ ὁ σουλτάνος δὲν ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψιν του.

Ὁ Γεώργιος ἠγάπα τὸν Ἀλκενδῆν, ὁ δὲ νέος Πέρσης ἦτο πρὸς αὐτὸν ὄχι μόνον ὑπηρέτης, ἀλλὰ φίλος σχεδόν. Ἀμφότεροι, ἰστάμενοι πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐκάπνιζον ὥρας ὀλοκλήρους πίνοντες οἶνον τοῦ Σιράζ, ἢ παγωμένα σορβέτια καὶ λησμονοῦντες ἑαυτοὺς εἰς τὰς ἀφελεῖς συνδιαλέξεις, εἰς ἃς ὁ Ἀλκενδῆς δὲν ἐφαίνετο ὑπολειπόμενος τοῦ κυρίου του κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φαιδρότητα.

Μίαν ἐσπέραν, ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος ὀλίγον τι ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, φέρων τὴν εἰκόνα μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ χαρέμιου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ. Ὁ Ἀλκενδῆς ρίψας ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς· ἐπειδὴ δὲ ὁ κύριός του τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὁ νέος Πέρσης ἐμειδίασε καὶ ὕψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄς μοὶ συγχώρησῃ ἡ ἀγαθότης σου, εἶπεν ἀφελῶς· ἀλλὰ τὸ σχέδιον τῆς εἰκόνας αὐτῆς μοὶ φαίνεται τὸ ὠραιότερον ἀφ' ὅσα ἕως τῶρα ἔκαμες.

Ἐμειδίασε τώρα καὶ ὁ Γεώργιος.

— Διότι, ἀπήντησεν οὗτος, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἤρχισα νὰ ζωγραφίζω, εἶνε ἡ ὠραιότερα ἀφ' ὅσας εἶδα μέχρι τοῦδε.

— Ἀληθινά!

— Εἶνε νέα, ὑψηλή, εὐστροφος. Τὸ ἀνάστημά της ἔχει τῆς ἰτέας τὸ εὐλύγιστον· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της εἶνε μέλανες καὶ ζωηροί, καὶ νωχελές τὸ βάδισμα της. Ἄ! φίλε μου, πόσον εἶνε εὐτυχὴς ὁ σουλτάνος!

— Πρόσεξον, ἀυθέντα, πρόσεξον· διότι ἂν ἐλάμβανε καμμίαν ὑποψίαν...

— Μπᾶ! διέκοψεν ὁ ζωγράφος μετὰ φαιδρότητος· ὁ Ροκνεδδὶν δὲν μεριμνᾷ σχεδὸν περὶ τοῦ σεραγίου του· ἐκτὸς τούτου, ἀγνοεῖ τὴν παρουσίαν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς εἰς τὸ χαρέμιον, διότι ἀπὸ μνηνός μόνον κατοικεῖ ἐν αὐτῷ, καὶ δὲν βλέπω...

Ὁ Ἀλκενδῆς παρετήρησε τὸν κύριόν του μετὰ λύπης καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

— Αὐθέντα, τῷ εἶπε μετ' ἠθους σπουδαίου καὶ σοβαροῦ, συγχώρησόν με, ἐὰν οἱ λόγοι μου σὲ προσβάλλουν. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν παρακολουθεῖ τὰς πράξεις σου ἀληθῆς φρόνησις.

— Ἐξηγήθητι, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἐκπλαγείς.

— Λέγεις ἐξ ἑνός ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε θείας καλλονῆς.

— Βεβαίως.

— Λέγεις ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ σουλτάνος ἀγνοεῖ τὴν παρουσίαν τῆς.

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ἐν τούτοις, αὐθέντα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκενδῆς, μέλλεις νὰ δεῖξῃς εἰς τὸν Ροκνεδδίν ὅτι ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ θησαυρὸν τοιοῦτον. Συμπέρανε ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς σέ, ὁποίαν ἤθελε προξενῆσαι εἰς ἐκείνον.

Ὁ Γεώργιος ἀνεκάγχασεν.

— Μὰ τὸν Θεόν, ἔχεις δίκαιον, εἶπε φαίδρυνθεῖς.

— Ἐννοεῖς.

— Ἄν ἐννοῶ... οὐδὲν ἀπλουστερον... δηλαδὴ ὁ σουλτάνος δὲν θὰ ἴδῃ ποτὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα... ἡ εἰκὼν αὐτὴ δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ· δὲν θὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὴν στοὰν τοῦ γέροντος. Ἀλκενδῆ, μ' ἔκαμες μεγάλην ἐκδούλευσιν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σοὶ κάμω ὁποίαν χάριν μοῦ ζητήσῃς.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἀλκενδῆς ἐμειδιάσεν.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὴν γυναῖκα αὐτὴν; ἠρώτησε μετὰ τινος δειλίας καὶ χαμηλόνων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

— Τῆς ὠμίλησες;

— Ἐκαμα κάτι τι καλλίτερον.

— Τί;

— Ἡτύχησα νὰ λάβω παρ' αὐτῆς ὠραίαν ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

Ὁ Ἀλκενδῆς ὠχραίασεν ἐλαφρῶς.

— Εἶνε δυνατόν; ἠρώτησε μετὰπαλμῶν.

— Παρατήρησον.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνθοδέσμην, ἣν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στήθους του. Ὁ Ἀλκενδῆς τὴν ἔλαβε μετὰ σπουδῆς καὶ τὴν ἐξήτασε ταχέως.

Συνέκειτο ἐκ τῶν παραδοξοτέρων ἀνθέων, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐφαίνοντο συνηρμοσμένα πολὺ ἐπιτυχῶς. Ἦτο μίγμα ποιηθὲν ἐν σπουδῇ, χαιρεφύλλον, ἀνεμώνης, φύλλων σουρβιάς, χρυσανθέμου καὶ ροδονιας.

Ὁ Ἀλκενδῆς, ἐπιστρέφων τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν κύριόν του, εἶχε τὸ ἦθος περιφροντι.

— Εἶσαι εὐτυχέστερος παρ' ὅσον στοχάζεσαι, εἶπε τέλος πρὸς τὸν Γεώργιον μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς.

— Καὶ διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ ζωγράφος.

— Διότι τὰ ἄνθη αὐτὰ συνηρμόστησαν ἐδῶ μετ' σκοπὸν ὄχι διφορούμενον.

— Ποῖον σκοπὸν;

— Γνωρίζεις, αὐθέντα, τὸ Σελάμ;

— Διόλου.

— Ἀγνοεῖς λοιπὸν τί σημαίνουναι τὰ ἄνθη αὐτὰ τὰ ὁποῖα σοὶ ἔδωκε;

— Οὐδέ λέξιν καταλαμβάνω.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὴν ἀπόκρυφον αὐτῶν ἔννοιαν;

— Ὅθ' μὲ εὐχαριστήσῃς πολὺ.

— Ἀκουσον, αὐθέντα, μετὰ προσοχῆς.

Ὁ Ἀλκενδῆς ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ζωγράφου, καὶ ὀρίζων τὰ ἄνθη ἐν πρὸς ἑν,

— Τὸ χαιρεφύλλον τοῦτο, εἶπε μετρῶν τὰς λέξεις του, σημαίνει ἀγνὸν ἔρωτα ἢ ἀνεμώνη, κλίσειν ἀκαταμάχητον, φρόνησιν· τὸ χρυσανθέμον, προστάτευσόν με, καὶ ἡ ροδονια, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν σου. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ δοθεῖσά σοι ἀνθοδέσμη εἶνε μικρὰ ἐπιστολή, περιέχουσα ὡς ἔγγιστα τὰ ἑξῆς:

Αἰσθάνομαι πρὸς σέ κλίσειν ἀκαταμάχητον· ὁ ἔρωσ μου εἶνε ἀγνός· ἔσο φρόνιμος, ἀλλὰ προστάτευσόν με· ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν σου.

Νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπληξιν τοῦ Γεωργίου, ἀδύνατον. Παρετήρει ἀλληλοδιαδόχως τὴν ἀνθοδέσμην καὶ τὸν Ἀλκενδῆν, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἐὰν ὤφειλε νὰ δώσῃ πίστιν ἢ ν' ἀμφιβάλλῃ.

— Τῆ ἀληθεία, εἶπε μετὰ ζωηρότητος, εἶνε θαυμάσιον! Διὰ τοῦ Σελάμ λοιπὸν εἶνε εὐκολώτερον ν' ἀρχίσῃ τις ἀλληλογραφίαν, ἢ διὰ τῶν περικλυμαμάτων τοῦ χαρτοποιείου Μκρίων.

— Ὡς τὸ βλέπεις, αὐθέντα.

— Εἶνε λαμπρόν! Καταργοῦνται οὕτω τὰ ταχυδρομεῖα, καὶ ἔπειτα δὲν φοβεῖται τις νὰ ἐνοχοποιηθῇ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του.

Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς· ἔπειτα ἐπανάλαβεν ἀμέσως σχεδόν, ὡς ὑπὸ τινος ἰδέας καταληφθεῖς:

— Ἀλλὰ τὸ γραμματίον τοῦτο ἀποτείνεται ἀρά γε πρὸς ἐμέ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἐν Γαλλίᾳ εἶνε συνήθεια ν' ἀπαντᾷ τις εἰς πᾶσαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει.

— Καὶ ἐν Περσίᾳ τὸ ἴδιον· ὅθεν ὀφείλεις ν' ἀποκριθῆς εἰς τὴν ἐρωμένην σου.

— Ἐχεις δίκαιον· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ὡς βλέπεις, τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθέων.

— Τὴν γνωρίζω ἐγώ, παρετήρησεν ὁ Ἀλκενδῆς.

— Καλὰ λέγεις· ἀναθέτω λοιπὸν εἰς τὴν φροντίδα σου τὴν ἀπάντησιν.

— Τὸ παραδέχομαι.

— Αὖριον θὰ μοὶ φέρῃς ἀνθοδέσμην, διὰ τῆς ὁποίας θὰ πληροφορῆς τὴν Κιαμιλέ ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι κατέθελξε τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνη ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ γείνη σύζυγός μου καὶ ὅτι δύναται νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἀρρωσίωσίν μου.

Ὁ Ἀλκενδῆς οὐδὲν ἀπεκρίνατο· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἔφερον εἰς τὸν κύριόν του ἀνθοδέσμην, συγκειμένην ἀπὸ ναρκίσσους, κίτρινα ρόδα καὶ ἄλλα ἄνθη, καὶ ἔχουσαν τὴν ἐξῆς ἔννοιαν: *Τήκομαι ἐξ ἔρωτος· σέ ζητῶ διὰ σύζυγον· σοὶ προσφέρω τὴν καρδίαν μου· βασισθητι ἐπὶ τῆς ἀρρωσίωσός μου.*

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Γεώργιος κατηθύθη εἰς τὸ χαρέμιον, κρατῶν τὴν ἀνθοδέσμην κεκρυμμένην ὑπὸ τὸν μανδύαν του... Εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν οὐρανόν. [Ἔπεται τὸ τέλος].

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

La Saison

(Ἡ ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΓ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἐκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλιπτισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασίων, παιδίων, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κττ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10

Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20

Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβόργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὀραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.